

Výlet do večnosti

Michael Shakti

výlet do večnosti

Úvod

Dimetyltryptamín (DMT) najsilnejšia „droga“ akú ľudstvo pozná je látka ktorá sa nachádza v obrovskom množstve rastlín a živočíchov. V ľudskom tele ju produkuje hlavne náš pineálny orgán (šuškovité teliesko-lat. glandula pinealis) ktoré sa nachádza v mozgu a ktoré je známe aj ako „tretie oko“ V malom množstve je DMT vysielaný do nášho tela počas celého života. Najviac v čase nášho príchodu na svet a v momente smrti.

Po užití väčšieho množstva DMT človeku rozjasní myseľ a umožní mu vidieť svety ktoré sú skryté bežnému vnímaniu. Dokonca aj ľudia ktorí nikdy nemeditovali a nemajú záujem o duchovné nauky po požití tejto látky vidia iné dimenzie, anjelov a démonov, vyspelé mimozemské civilizácie a stretávajú sa s Bohom alebo Matkou prírodou. Tieto vízie pritom nepôsobia ako halucinácie. Sú väčšinou omnoho intenzívnejšie a „reálnejšie“ ako naša dennodenná realita.

Na nasledujúcich stranách nájdete opis mojich osobných zážitkov s posvätnými rastlinami obsahujúcimi DMT. Tieto obrady som robil vždy sám v lesoch a na lúkach Slovenska, bez šamanov a akejkolvek ľudskej pomoci.

Mojim hlavným cieľom prečo som posvätné rastliny používal bolo pripraviť sa na smrť. Myslím že vďaka týmto mocným rastlinným spojencom som sa k tomuto cieľu dostal o krôčik bližšie ale chcel by som varovať a vyzvať k opatrnosti každého koho Ayahuaska láka tak ako lákala mňa. To čo človeka čaká na „druhej strane“ je nepredstaviteľné a nič ho na to nemôže pripraviť. Je určite bezpečnejšie za života tam vôbec nechodiť.

Nakoniec my všetci sme deti Ducha ktorí vložil svoju múdrosť do našich srdc a tak nie je nevyhnutné piť vývar z akýchkoľvek rastlín. Stačí ísť do svojho vnútra a počúvať.

I.

Je august a strašne teplo. Vonku sa takmer nedá dýchať. Celý deň si varím nápoj. Posvätný Juhoamerický odvar. Kombináciu Ayahuasky – liány mŕtvych ktorá bude mojim sprievodcom v astrálnom svete a Psychotrie Viridis – rastliny ktorá obsahuje DMT a ktorá mojej mysli dodá jasnosť. Keď ho dovarím idem ho vypiť do lesa.

Asi tak 15 minút po požití nápoja zvraciam. Je to prirodzená reakcia ktorú som očakával ale nič viac sa nestane. Mierne sklamaný idem naspäť do dediny.

II.

O pár dní idem do lesa ešte raz, tentokrát sa mi zdá že čosi vidím, akoby zo slnka vyžarovali geometrické útvary ale všetko je to veľmi nevýrazné. Vízie nemám ale cítim že tento nápoj na mňa má zvláštny, pozitívny, upokojujúci vplyv.

III.

O týždeň to skúsím ešte raz. Mám pri tom pocit že som sa vrátil do pradávnej minulosti, takých sto až dvestotisíc rokov dozadu ale môže to byť aj niekoľko miliónov rokov. V mojej mysli sa vynorí spomienka na sľub ktorý som vtedy dal. Je to jednoduchý sľub:

„Nasledovať svetlo a chrániť život.“

To svetlo je pre mňa symbolom dobra, lásky a múdrosti. Je to opak temnoty, deštrukcie a chaosu. Je to svetlo ktoré dalo život vesmíru.

Chrániť život pre mňa znamená umožniť každej životnej forme rozvíjať sa a nájsť naplnenie. Je to sľub chrániť rôznorodosť, diverzitu sveta a života.

Je možné že som si spomenul na môj prvý duchovný sľub. Na moment keď som opustil temnotu ?

Spolu s touto víziou prišlo aj pochopenie prečo som nikdy nemohol skutočne prijať ktorékoľvek náboženstvo.

Niekoľko rokov som strávil v Tibetskom budhistickom kláštore kde som študoval so skvelými majstrami známymi v celom svete.

Vyrastal som v kresťanskom prostredí a učil sa na kresťanských školách. Precestoval som mnoho krajín kde ľudia vyznávali, kresťanstvo, budhizmus, hinduizmus a aj Islám. Mám rád mnohé náboženstvá sveta ale nikdy som k nikomu úplne nepatril. V ten deň som pochopil že je to preto že môj pôvodný sľub ešte stále platí a prebíja všetky ostatné. Je úplne jedno aké náboženstvo budem praktikovať, dôležité je len ísť po ceste na ktorú som sa v pradávnej minulosti vybral.

Západ slnka bol neuveriteľne čarovný a krásny až som musel vykriknúť:

„ Toto sa deje každý večer ? A ja to vidím až teraz ?!!“

IV.

Skutočné vízie ale prišli až neskôr. Tentoraz som namiesto liany Ayahuasky použil Sýrsku ružu ktorá mala byť silnejšia. Ako zdroj DMT som znovu použil Psychotriu Viridis.

Odišiel som ďaleko do hôr na planinu kde je obrovský priestor a kde len málokedy stretneš človeka. Tam v jednej z priepasti medzi skalami som vypil nápoj ktorí som si deň predtým pripravil.

(Ayahuaska chutí strašne. Je to odporný nápoj ale asi to nebude náhoda. Jej nepríjemná chuť totižto vylučuje možnosť piť ju pre zábavu.)

Nechcelo sa mi ale sedieť a čakať kým sa dostaví výsledok a preto som sa išiel prejsť. Stan som si už dávno postavil a tak som mohol ísť naľahko len s malým vakom a fľašou vody. Asi o 20 minút nápoj začal fungovať.

„Les sa premenil na rajskú záhradu.“

V mojom živote som zažil už mnohé meditatívne stavy počas ktorých sa mi príroda zdala neuveriteľne krásna ale toto prekonalo všetko čo som dovtedy poznal.

Svetlo akoby vyžarovalo priamo zo stromov, rastlín a kameňov. Krajina zanechala svoju hmotnú podstatu a ukázala sa mi ako číry prejav vedomia. Všetko okolo mňa bolo akoby zo svetla a všetko bolo živé a inteligentné.

Les vyžaroval nevýslovnú krásu. Nádhera prírody ktorú som uvidel sa nedala porovnať s ničím čo kedy vytvoril človek. Viac krásy by som už ani nemohol znieť.

Škoda že práve vtedy mi prišlo zle a musel som zvracať. Zvracanie z Ayahuasky je ale iné ako keď človek dávi kvôli otrave z jedla alebo alkoholu. Je to očistné vyzvracanie sa pri ktorom často akoby z človeka vyšli von hlboko zakorenené negatívne myšlienky a emócie. Keď to skončí každý sa cíti oveľa lepšie. Teraz som ale zostal v obrovskom údive:

„ako je možné že zatiaľ čo sa prechádzam v raji je môjmu telu tak zle?“ Ten kontrast bol naozaj priepastný.

Tá neuveriteľná a Božská krása sveta sa ale pomaly vytratila a ja som sa znovu ocitol v lese ktorý som dobre poznal. Prechádzal som sa pod tisícročným dubom a všetko bolo úplne normálne. Všetko bolo totálne obyčajné ale zároveň veľmi zvláštne. Zdalo sa mi že prešlo už niekoľko hodín ale keď som sa pozrel na hodinky zistil som že prešlo len pár minút. Realita akoby bola zvláštnym spôsobom posunutá do inej dimenzie ale pritom bolo všetko rovnaké a dôverne známe.

Po chvíli som opustil starý dub a kráčal som po lúke smerom ku slnku. Ako som tak kráčal, spomenul som si na pradávne civilizácie ktoré aj v týchto končinách uctievali slnko a každý večer mu poďakovali za to že cez deň svietilo. V tom momente akoby som pocítil zvláštnu silu. Akoby si ma niečo vo vesmíre všimlo. Akoby sa na mňa pozrel Boh. Urobil som ešte pár krokov a sadol som si do trávy. Postupne sa mi okolitý svet začal strácať a ja som vchádzal do sveta vízií.

Svetlo slnka sa premieňalo na žiarivé mandaly ktoré potom vleteli do mňa. Rozličné lúče svetla a svetelné úkazy ku mne prilietali a mizli v mojom tele. Videl som oči. Milióny očí, krídla a anjelskú bytosť nesmiernej sily. Neskôr, keď som sa snažil pochopiť čo to bolo, dostal som sa k obrázkom Anjela Ophaníma ktorého videl prorok Ezechiel. Bolo to niečo veľmi podobné.

Zatiaľ čo sa toto dialo sedel som na zemi a nevedel som nič o okolitom svete. Ak by ste bolo pri mne a štípli ma, nevedel by som o tom.

Bol som plne ponorený do vízií ktoré pôsobili skutočnejšie ako bežná realita. V mojej mysli sa vynorila jedna veta ktorú som stále opakoval:

„Matka, Ó Matka! Matka vesmíru !“

Po chvíli sa vízie začali strácať až zmizli úplne a ja som bol naspäť na lúke. Vstal som a vrátil sa k dubu.

Oprel som sa o kmeň stromu a pozeral na nádherný západ slnka. V mojej myslí sa začalo vynárať pochopenie toho čo sa stalo. Pochopil som že som práve získal „download“ informácií ktoré sú teraz v mojom DNA a ktoré sa prebudia keď príde ich čas.

Tiež som uvidel Matku Zem ako živú bytosť a bohyňu. Ako Mahabódhisattvu ktorá robí pre ľudí niečo neuveriteľné. Trpezlivo znáša a trpí naše egoistické chovanie a všetku tú hrôzu ktorú vytvárame dokáže absorbovať a premeniť na svoj duchovný rast. Svojim nádherným melodickým hlasom mi povedala:

“Som viac ako to čo je možné vidieť očami. V mojom vnútri sú schované tajomstvá ktoré uvidia len tí ktorí ma milujú“

Matka Zem dobre vie o svojej kráse a má sebadôveru ktorá nepozná falošnú skromnosť.

Ako som tak pozeral na trávu tancujúcu vo vetre počul som hlas tvorcov vesmíru. Ukázali mi že tí ktorí si udržia čisté srdce až do konca, budú pozvaní tvoriť nový a lepší vesmír spolu s nimi.

A potom som uvidel ľudské DNA a jeho posvätnosť a nedotknuteľnosť. DNA má meniť len ten kto vie všetko a pozná všetky súvislosti. Akýkoľvek mechanický zásah zvonku je nebezpečný a môže rozpútať nepredvídateľné reakcie s tragickými následkami. DNA je však možné meniť jemne a postupne meditáciou a predstavivosťou.

Všetky tieto vízie ma prekvapili: čakal som, že vzhľadom na to, že som už mnoho rokov praktizoval budhizmus budem po požití Ayahuasky vidieť budhistické božstvá a veci ktoré som si behom tantrických rituálov často predstavoval.

Lenže moje vízie sa skôr podobali na tie ktoré videli starozákonný proroci a to ma veľmi prekvapilo. To čo som videl nebolo ani náhodou niečo čo by som očakával a nepodobalo sa to na nič čo som dovtedy poznal.

Nič podobné som nevidel zobrazené ani vo filme. Nič podobné som nevidel ani len vo sne. Všetky tie vízie sa mi zdali byť objektívne existujúce a skutočnejšie ako realita. A to som ešte netušil čo príde neskôr.

V.

Kráčam hore do kopca na miesto ktorému hovoríme „Keltská Lúka“ je to lúka kde ma pred mnohými rokmi priviedlo Slnko. Raz v zime som išiel po lese a rozhodol som sa že pôjdem rovno za slnkom. To ma potom priviedlo na prastarú lúku na vrchole kopca ohraničenú kamenným múrom. Nikto nevie aký je starý. Je možné že Lúku poznali už ľudia v neolite. Vraj v nej niekto našiel aj nádobu s popolom človeka. Vnútri bol okrem popola aj náhrdelník. Bol celý zo zlata a bol v tvare slnka. Patril asi kňazovi ktorý tam žil a bol so slnkom silne spojený.

Je to nádherné, silné a čarovné miesto ale môže byť aj dosť temné. Je to aj miesto ktoré sa neskôr stalo svedkom mojich najhrôzostrašnejších zážitkov.

Asi pol hodinu potom čo vypijem nápoj po prvý krát v živote opúšťam svoje telo. Moje telo leží na zemi ale ja odchádzam preč. Vidím ale že som s ním ešte stále prepojený. Z môjho brucha z miesta známeho ako „solar plexus“ sa ku mne tiahne strieborná niť.

„Takže je to pravda, táto strieborná niť naozaj existuje“ pomyslím si. Už som o nej počul ale nikdy som ju nevidel. V momente ako opustím telo sa celý môj pozemský život premení na sen. Všetko čo bolo tak skutočné je preč. Teraz som v astrálnom svete a môj predchádzajúci život sa úplne rozplynul.

Všetko hmotné je už len snom. Absolútne nič to neznamená. Moja myseľ mi ale zostáva a s ňou všetko čo som sa naučil a pochopil.

Pomyslím na to aké strašné musí byť opustenie tela pre ľudí ktorí sa celý život sústredili len na materiálny zisk. Všetko na čom pracovali bolo iba snom.

Všetko to bol klam. Mnohí neurobili ani jeden dobrý skutok, nikdy nemeditovali a vôbec sa nepripravovali na smrť.

Aký strašný šok to pre nich bude ? Je dobré mať majetok a byť slávny, zdravý a bohatý ak to človek využije pre dobro všetkých bytostí a duchovný rast ale hromadiť majetok len zo strachu o svoju existenciu ? Postaviť si na peniazoch a sláve svoju identitu? To je naozaj až tragicky zbytočne vynaložené úsilie.

O chvíľu stretávam akési vyspelé mimozemské bytosti. Ležím pred nimi a oni ma idú liečiť. Zdá sa že sa zameriavajú na oblasť môjho brucha.

Lenže zanedlho sa zľaknem. Mimozemšťania na Zemi nemajú v populárnej kultúre veľmi dobrú povesť a ja ovplyvnený pochybnosťami vykriknem:

„ Do kelu s mimozemšťanmi, idem z tade preč !“

Oni, zdá sa, plne rešpektujú moje rozhodnutie a strácajú sa bez slova ale ja sa zrazu ocitnem v akomsi prapodivnom medzipriestore. Nie som už ani stopercentne v astrálnom svete ale nie som ani plne spojený s mojim telom. Nevieť čo mám robiť a ako sa vrátiť. Na chvíľu podľahnem panike ale hneď si spomeniem na Budhovo učenie o dychu. Snažím sa nájsť môj vlastný dych. Po chvíli zachytím jemný dych môjho tela a začnem ho sledovať. Najprv ho sledujem akoby z diaľky ale postupne sa s ním viac a viac spájam. V jednom momente potom naň znovu „naskočím.“ Som zachránený. Som späť v tele !

Zrazu pochopím a pocítim že my všetci, všetky cítiace bytosti, sme prepojení v obrovskej sieti života a na istej úrovni sme jednou jedinou bytosťou. Všetko čo ktokoľvek a kdekoľvek urobí nejako ovplyvní všetky živé bytosti v celom vesmíre. Sme ako mozgové bunky v hlave ktoré prijímajú a posielajú informácie, spájajú sa, učia sa, vytvárajú spoločenstvá ale hlavne sú prepojené. Aj najmenší mravec na zemi je spojený s každou inou živou bytosťou nech by bola vzdialená hoc aj bilióny kilometrov. Vzdialenosť medzi nami nehrá žiadnu rolu.

To čo sa deje v najvzdialenejšom kúte galaxie je cítiť práve tu. A to čo sa deje na Zemi je cítiť v celom nekonečnom vesmíre.

VI.

Je nádherný jesenný deň a ja som vonku v prírode. Listy už pomaly naberajú novembrové farby ale ešte stále je veľmi teplo.

Vypijem posvätný nápoj a čakám...

Sedím na lúke a moju myseľ zrazu ožiari zlaté svetlo slnka. Je veľké ako celá galaxia a prechádza z ľava do prava a prechádza mnou. Je zároveň v strede vesmíru, v mojom srdci a predom mnou. Ako putuje pozerám naň v čírej extáze. Som ním absolútne fascinovaný a nemôžem sa od neho odtrhnúť. Tento zážitok ma úplne pohltí. Som priťahovaný silou ktorú nemožno ovládnuť. Cítim sa ako kvet ktorý sa rozplýva v blaženosti z tepla slnečných lúčov. Tento moment trvá večnosť. Ale zrazu sa preľaknem. „ Ak tu ešte chvíľu zostanem, čo keď upadnem do nižšieho evolučného stupňa a zostanem v tejto blaženosti na veky?!“

Môj zážitok sa touto myšlienkou prudko preruší, čo je síce škoda ale s tým už nemôžem nič urobiť. Vrátiť sa naspäť je nemožné. Prečo som sa vlastne zľakol ? Som predsa človekom a tak sa môžem tešiť z blaženosti akú zažíva kvet a pritom môžem zostať tým kým som. Moju schopnosť uvedomovať si seba samého mi nikto nemôže zobrať. V ten deň som už nič výnimočné nezažil ale blaženosť ktorú som pocítil som si ešte dlho pamätal. Jej chuť so mnou zostala ešte dlho. Aké je to zvláštne. Človek dokáže tvoriť nádherné umelecké diela, letieť na mesiac a zostrojiť kvantový počítač ale blaženosť ktorú zažíva každý jeden poľný kvet dosiahnuť nedokáže.

VII.

O týždeň idem do lesa znova. Už je ale trochu chladnejšie.

Asi tak o pol hodiny po vypití nápoja sa obloha nado mnou otvorí a ožiari ma číre biele svetlo. Je to ako žiara miliónov slnk. Som pozvaný vstúpiť do svetla a nesiem sa k nemu ale zároveň mám pocit že ak doňho vstúpim tak na fyzickej úrovni naozaj zomriem a na to nie som pripravený. Ešte sú tu deti o ktoré sa chcem postarať, ako by som ich mohol opustiť ?!

Ako tak stúpam, plačem:

„Nie som na to pripravený, ešte nemôžem ísť!“

Cítim prítomnosť anjelskej bytosti ktorá tiež plače a ťahá ma hore. Niečo vo mne mi ale bráni ísť.

Zdá sa mi akoby celé nebo plakalo ale ja aj tak zostávam na Zemi. Viem že ak by som išiel hore vyhol by som sa mnohému utrpeniu ale ešte nemôžem odísť.

Svetlo sa po chvíli stratí.

Netrvalo to však dlho a nebo sa znovu otvorilo a zhora, z oblohy do mňa vletelo svetlo. Bolo to číre transparentné svetlo. Duchovná esencia svetla. Keď do mňa vstúpila takmer fyzicky ma nasýtila a dodala mi energiu a radosť.

Myslím že mi všetci v skutočnosti žijeme zo svetla. Z esenciálnej energie ktorú nie je možné zmerať prístrojmi. Deti jej majú veľa ale ako starneme stráca sa nám. Uchovať si ju a ešte aj znásobiť je to najúžasnejšie čo môžeme urobiť. Nemyslím si ale že sa táto energia nevyhnutne stráca s vekom, pretože aj niektorí starí ľudia jej majú veľa, dokonca aj viac ako mnohé deti. Táto životná sila sa stráca len kvôli našim negatívnym myšlienkam a starostiam ktorým sme dovolili zaplaviť naše vedomie.

Počas mojich výletov na „druhú stranu“ hralo svetlo vždy obrovskú úlohu. Začal som chápať že všetko v našom vesmíre je svetlom. Hmotný svet a naše telá sú akýmsi stuhnutým svetlom a vyššie svety sú svetlom jemnejším.

Svetlo je energiou a tiež informáciou, všetko je svetlom a všetko je informáciou o sebe samom. Všetko čo je tak hovorí o sebe a o svojom pôvode. Každý kvet na lúke hrdo stojí a všetkým oznamuje:

„Pozri na mňa, som výtvorom Ducha ktorý je otcom a matkou celého vesmíru.“

A toto svetlo, ktoré je vnímateľné zmyslami, má pôvod v ešte tajomnejšom svetle ktoré je prítomné aj v tej najtemnejšej tme a nedá sa oddeliť od prapôvodného vedomia.

Slnko a jeho svetlo tiež hrajú obrovskú úlohu v našej duchovnej evolúcii. Pôsobia na nás všetkých ale tí ktorí majú Slnko radi a sú mu vďačný od neho dokážu prijať omnoho viac. Ak je pre niekoho nemožné vidieť Slnko ako živú bytosť tak je dobré aspoň oceniť čo pre nás Slnko robí. Bez Slnka by sme nie len že nič nevideli ale nemali by sme ani čo dýchať a jesť. Predstavte si tiež akú vzdialenosť musí prekonať každý jeden lúč svetla ktorý sa ocitne vo vašej izbe. Aké obrovské množstvo energie do nás vesmír vráža!

Ešte lepšie ako o ňom rozmýšľať je len žasnúť nad jeho silou a krásou a všetkým čo sa vďaka nemu deje. Úžas je vlastne prejavom najvyššieho ocenenia. Aké smutné že dnes už takmer nikto nad ničím nežasne!

Svetlo a Slnko sa pre mňa postupne stali akousi bránou cez ktorú som sa vedel ľahko dostať do vyšších svetov. O pár mesiacov neskôr som v jednom momente posvätného vhľadu uvidel pravú podstatu Slnka a to bolo niečo na čo nikdy nezabudnem...

Výlet do večnosti

Je december. Na tráve sa trbliece prvý sneh a ja, pomaly ale odhodlane, kráčam do kopca. Mojim cieľom je Keltská lúka.

Najprv na prastarom múriku pripravím malý oltár a poprosím všetky dobré sily vesmíru aby na mňa dávali pozor. Darujem im ovocie a zapálím sviečku.

Sadnem si na zem, vypijem prvý pohár a čakám. Dlho sa nič nedeje. Asi o hodinku neskôr vypijem ďalší.

Čosi ma vábi zísť dole do stredu závrtu, do centra lúky. Beriem si so sebou fľašu s vodou, spacák a karimatku a vak nechávam za sebou.

Sadnem si do meditačnej pozície a čakám. O chvíľu okolo mňa začnú krúžiť farebné dúhové svetlá. Letia okolo mojej hlavy, okolo môjho krku a srdca. Cítim že ma liečia. Môj krk ktorý bol po ťažkom úraze už roky stuhnutý sa zrazu uvoľní a ja môžem slobodne otáčať hlavou. „Ďakujem,“ poviem neznámej sile. Ona sa okolo mňa ďalej otáča a krúti a ja mám tušenie že ma očisťuje a pripravuje na niečo čo ešte len príde. Niečo ako by ma viedlo a hovorilo mi čo mám robiť a tak viem že mojou úlohou je len potichu sedieť. O chvíľu sa začnem nudiť. Sám sa tomu čudujem. „Ako je možné že sa tu okolo mňa deje najúžasnejšia vec na svete a ja mám pri tom chuť „niečo už konečne robiť?!“

O chvíľu tá energia zmizne v čírom priestore a ja znovu sedím sám v centre Keltskej Lúky.

Vstanem a trošku sa prejdem. Som uvoľnený a plný úžasu a vďaka za všetku krásu ktorú som práve zažil. Čo to asi bolo? Energia môjho tela ktorá je so mnou stále a neviem o nej? Božská Šakty? Moje vyššie Ja? Nejaká bohyňa alebo víla? Bytosť z bájnej Lemúrie? To naozaj neviem.

Povzbudený týmto zážitkom si znovu sadnem.

„Kálí, matka vesmíru ukáž mi svoje tajomstvá! Zober ma do jaskyne!“, poviem nahlas.

Keby som tak tušil že to čo som vyslovil sa o chvíľu skutočne stane asi by som to nikdy nepovedal.

Ľahnem si na zem a zazipsujem sa v spacáku. Ležím na bruchu a pozerám na trávku pokrytú jemnou vrstvou snehu...

Sledujem svoj dych. Pozorujem ako prichádza nádych... Dlhý ťahajúci sa výdych... Ešte jeden hladký a pomalý nádych... Výdych... Posledný nádych a posledný výdych...

Po tomto výdychu ale moje myslenie zastane a ďalší nádych už nepríde.

Čas sa zastavil!

Rozplynul sa a prestal existovať ale moje vedomie je bdelé a mnohonásobne jasnejšie.

Som vytrhnutý z dimenzie času a ďalší nádych neprichádza.

Ležím v spacáku a pozerám na trávku v snehu. Ocitnem sa v akejsi hyperrealite. Všetko je milión krát skutočnejšie ako kedy bolo. Nemám žiadne vízie alebo halucinácie a moje vedomie je brutálne jasné. Ocitol som sa mimo času a moja myseľ tak isto neexistuje. Vonkajší a vnútorný svet je už len jednou absolútnou realitou.

Kým nemyslím, všetko je v poriadku ale keď sa z môjho podvedomia začnú vynárať prvé myšlienky a pocity pochyť ma nevýslovný strach:

„Čo keď uviaznem tu, mimo čas a už sa odtiaľto nikdy nepohnem?“

„To ale nie je možné,“ snažím sa sám seba upokojiť.

„Všetko sa raz skončí a všetko pominie!“

Ale táto „optimistická“ úvaha je o chvíľu zatienená myšlienkou tak zákernou, že takmer uverím že mi ju vnukol sám diabol:

„Nie je náhodou každý moment života deliteľný na menšie a menšie časti? A to až do nekonečna? Ak to tak je, tak tu pokojne môžem zostať celú večnosť a budem len upadať hlbšie a hlbšie do bezodnej priepasti nekonečna!“

Zostanem tu tisíce rokov a tie tisíce rokov budú len jedným momentom môjho vydýchnutia!

Samozrejme ak by ma ktokoľvek pozoroval nevidel by na mne nič zvláštne. Pravdepodobne by sa mu ani nezдалo že moje dýchanie je pomalšie. Pre neho by čas bežal rovnako. Pre mňa ale čas neexistoval.

Veľmi som zatúžil vstať ale to nebolo možné. Aby sa čokoľvek mohlo stať čas by sa musel znovu rozbehnúť ale to sa ešte dlho nestalo.

Holá a jasná realita prírody ktorú som pred sebou videl bola tak intenzívna až znovu zastavila všetky moje myšlienky a úvahy. Pozeral som na kúsok trávy na ktorej sa leskol krištáľovo čistý sneh a nič iné pre mňa neexistovalo. Myšlienky znovu zastali. Zatvoril som oči a vstúpil som do priepasti nekonečných vízií.

Videl som prastaré symboly asi všetkých náboženstiev aké tu kedy boli a videl som aj symboly staršie ako svet. Počul som mántry a videl som nespočetné magické znaky. Boli ich státisíce, možno milióny. Videl som bohov a bohyne, hviezdy a galaxie a vnímal som prastaré sily ktoré stvorili svet.

Z času na čas som otvoril oči a tak som sa znovu ocitol v bdelej prítomnosti ale moja vlastná vnútorná túžba ma lákala vrátiť sa späť do sveta vízií. Bolo to silnejšie ako ja a nevedel som sa tomu ubrániť. Na jednej strane som túžil zažiť ešte viac a spoznávať tajomstvá vesmíru ale na druhej som si zúfalo želal aby to už čo najskôr skončilo.

Keď som zatvoril oči putoval som vesmírom a keď som ich otvoril bol som v hyperrealite. Nebolo z toho úniku. Tiež som začal tušiť že vesmír je naplnený tajomstvami ktorých počet je nekonečný a ja ho nikdy celý nespoznám.

Vedel som že potrebujem vstať a niečo robiť ale nedarilo sa mi to pretože medzi odhodlaním vstať a samotným vstaním bola nekonečná priepasť.

Podarilo sa mi pozrieť na hodinky ale keďže na nich nebola sekundová ručička a nevidel som v nich žiaden pohyb nijako ma to nepovzbudilo.

Našťastie po nejakom čase sa mi predsa len podarilo vstať, čo bolo síce veľmi dobré ale môj trip pokračoval nemilosrdne ďalej.

Prosil som Boha, matku Vesmíru, Budhu a aj Krista aby to už skončilo ale bolo to márne. Padol som k nohám majstra Milarepu ale nič nepomáhalo.

A potom nastal úplný rozpad reality. Uvidel som že celý vesmír je len vedomím, že všetko je mentálnej povahy a nič reálne neexistuje. Všetko je len Božou myslou ktorú nemožno pochopiť a myslou uchopiť.

Budúcnosť a minulosť existovali súčasne v jednej nekonečnej prítomnosti. Moja púť samsárou začala v tomto momente. Jablko poznania som zjedol v raji práve teraz a milióny životov ktoré som prežil boli iba snom.

Už na začiatku bol určený koniec a koniec sa strácal v začiatku. Chvíľu som bol v budúcnosti a na toto všetko som si len spomínal a chvíľu som bol v dávnej minulosti na začiatku vekov a toto všetko bola len predstava.

Videl som vznik a zánik vesmírov a videl som paralelné vesmíry schované v tomto vesmíre. Videl som nekonečno mikrokozmu a nekonečno makrokozmu. Všetko to pokračovalo do nekonečna a nemalo to ani začiatok ani koniec.

Celá vesmírna ilúzia sa mi začala javiť ako niečo absolútne hrozivé. Videl som že som sa už narodil a zomrel nespočetne mnoho krát. Videl som ako tu blúdím už milióny rokov a trpel som pri pomyslení že by to ešte malo pokračovať. Pocítil som zúfalstvo života v samsáre a ešte väčšie zúfalstvo človeka ktorý sa z nej nedokáže vyslobodiť. Videl som že všetky moje túžby, starosti a fantázie sú len márnym pokusom vyhnúť sa stretnutiu s absolútnou realitou. Ocitol som sa na pokraji samsáry ako už mnoho krát v nespočetných predchádzajúcich životoch ale znovu som ju nedokázal prekročiť.

Zjavilo sa mi obrovské množstvo symbolov, medzi nimi povestné vševidiace oko a nakoniec som sa stretol s diablom. Energia Satana je úplne iná ako by si ju väčšina ľudí predstavovala. Je to vysoko inteligentná energia ktorá však vždy sleduje len svoje záujmy. Satan má takmer absolútnu múdrosť ale ide o narcisistické vedomie a pre každého zdravého človeka je veľmi nepríjemné byť v jeho energetickom poli.

Ocitol som sa na rázcestí a ponúklo sa mi niekoľko ciest ktorými som sa mohol vybrať:

I. Mohol som svoju dušu darovať diablovi a vysmiať sa utrpeniu aspoň do súdneho dňa na konci vekov.

II. Mohol som spáchať samovraždu a obetovať sa Bohu aby som bol z tohoto pekla vykúpený.

III. Mohlo som všetko prečkať a pretrpieť.

Keďže samovraždou by som sa najskôr dostal len do ešte väčšieho pekla kde by som asi strávil zopár miliónov rokov a keďže s diablom som nechcel mať nič spoločné zostala mi len posledná možnosť. To bolo to najlepšie čo sa vtedy dalo urobiť.

Ešte lepšie by bolo upokojiť sa, stiahnuť sa do srdca a vstúpiť do blaženej existencie bez myšlienok ale to bolo pre mňa úplne nedosiahnuteľné.

Keď som ale prekonal impulz k samovražde Boh ma odmenil tak ako odmeňuje svätcov. Ukázal mi ťažobu mojich hriechov a hrôzu odvrátenej stránky môjho života. Uvidel som sa v Božom zrkadle múdrosti a bolo to tak hrozné a temné až som bol v pokušení pred Bohom utiecť a znenávidieť seba samého. Ale akási vyššia múdrosť vo mne mi hovorila že to čo sa deje je dobré, že musím len vydržať a zniesť to dôstojne.

Olútoval som všetky svoje hriechy a odpustil som všetky bezprávia ktoré na mne kedy boli spáchané a nakoniec som odpustil aj sebe.

Pri žiare zapadajúceho slnka sa bohynia Kálí premenila na pokojnú Lakšmí-bohyniu lásky a bohatstva. Na skale pokrytej machom som jej nechal malú soškou žehnajúceho Budhu. To bol môj dar za jej ochranu.

(Bohynia Kálí v Hinduistickej mytológii predstavuje hlavne čas a preto je aj najstrašnejšia. Kto ovláda čas, ovláda vesmír. Ťažko si predstaviť hrozivejšiu moc ako ovládnutie času.)

Aby som prekonal traumy ktorú som na Keltskej Lúke zažil, vrátil som sa tam o niekoľko mesiacov a vo svojej predstavivosti som znovu prešiel všetkým čo som tam zažil.

Celý čas som stál „pri sebe“ a posielal som sebe samému do minulosti, silu, dobrú energiu a lásku. Takto sa mi podarilo očistiť sa a vyslobodiť z ťažkých pocitov ktoré vo mne, po tomto zážitku zostali.

Na pár mesiacov som si dal s rastlinami pauzu ale ešte pred príchodom jari som sa do lesa vybral znovu. Nasledovalo niekoľko príjemných, i keď neporovnateľne menej intenzívnych výletov. Nič už nemôže byť tak šokujúce ako keď sa realita a čas pred očami človeka, rozpadnú po prvý krát.

Božská ženská síla

DMT obsiahnuté v posvätných rastlinách človeku neprináša len vízie ale aj schopnosť vnímať sily a energie ktoré pred ním boli skryté. Po požití Ayahuasky ľudia často cítia prítomnosť ženskej sily Boha. Prapôvodný zdroj vesmíru nie je mužom alebo ženou, ale keďže z neho vzniklo všetko musí v ňom byť obsiahnutá mužská aj ženská energia.

Ženský a mužský princíp je asi najlepšie vysvetlený v Hinduizme. Boh Šíva- číre a neaktívne vedomie objíma svoju Šakti - tvorivú silu a energiu.

Šíva je vedomím ktoré preniká a transcenduje celý vesmír a Šakti je prírodou a súhrnom energie celého sveta. Ďalším známym obrazom popisujúcim túto myšlienku je Bohyňa Kálí tancujúca na nehybnej mŕtvoľe Šívu. Zatiaľ čo príroda tancuje - mení sa, tvorí, udržuje a ničí svety, vedomie zostáva nezmenené a nedotknuté akýmkoľvek vesmírnym dianím. Tieto dva javy sú zdanlivo oddelené ale to je iba klam. V skutočnosti sú Šíva a jeho Šakti neoddeliteľný. Sú večne spolu.

Kým človek berie ženskú Božskú silu ako „princíp“, všetko je ešte v medziach normy, ale Šakti nie je len princípom. Je to skutočná žijúca sila. Stretnúť sa s ňou je pre intelekt moderného človeka šokujúce ale komu sa raz zjaví ten ju už nemôže poprieť. Počas mojich obradov s posvätnými rastlinami sa mi Šakti zjavovala čoraz viac a viac.

Začal som ju vnímať v prírode, v mojom tele a vo sfére ktorá presahuje hmotný svet. Musím tiež zdôrazniť, že má mnoho vrstiev. Podobne ako cibuľa ktorá má veľa šupiek aj ona má veľa dimenzií cez ktoré sa človek musí prepracovať až kým nedôjde k jej jadru. To ale nie je vôbec jednoduché.

Mnohí ľudia uviazli v niektorej z jej vonkajších dimenzií, prišli o rozum a ich duchovná cesta tak skončila.

Ak sa Šakti vplyvom Ayahuasky podráždi, v človeku môže začať proces v hinduizme známy ako „prebudenie kundalíni“. Tento proces môže byť dlhý a vyčerpávajúci a keď raz začne už sa nedá zastaviť. Aby ho človek prežil v zdraví musí byť schopný dôverovať „Matke Vesmíru“ a bude ho pravdepodobne čakať dosť dlhá a osamelá cesta o ktorej takmer nikomu nebude môcť nič povedať.

Útek zo súdu

Asi o štvrt' roka neskôr, ešte počas tuhej zimy, som sa znovu vybral na planinu. V jednom z nespočetných závrtoch, pod skalným previsom, som si urobil svoje sídlo a rozmýšľal som čo ďalej. Bolo už dosť neskoro ale ja som sa aj napriek blížiacej sa tme rozhodol vypiť jednu šálku...

Príroda okolo sa začína meniť. Kamene sa hýbu a hmota začína byť plastickou. Všetko ožíva. Cítim prítomnosť obrovskej ženskej sily ktorá je inštinktívna a ktorá nepozná zábrany. Toto je Matka Príroda vo svojej najhrozivejšej forme. Je to sila proti ktorej sa nedá brániť a ktorá sa nedá ovládať. Je to život a smrť dokopy. Je to neskrotná kreatívna sila vesmíru ktorá nepozná prekážky. Ak chceš prežiť musíš byť ako dieťa alebo sa musíš stať Šívom a uniknúť jej do prázdna. Intelekt človeka ju nemôže zastaviť.

Je to hrozivé, tajomné ale zároveň krásne a udivujúce.

Aj Budha sa v nej zdá byť len zrnkom piesku.

Všetko čo má akúkoľvek formu sa zdá byť ňou. Príroda je energiou a táto energia sa rodí a potom stráca v prázdne.

Na chvíľku vidím seba ako Šívu objímajúceho Šakti.

Potom to náhle pominie.

Mám chuť tancovať. Môj tanec je darom Matke Vesmíru.

Keď začne padať sneh uvidím niečo čo som ešte nikdy nevidel. Každú jednu snehovú vločku vidím jasne a oddelene akoby som ju skúmal pod zväčšovacím sklom. Vidím nádherné geometrické tvary snehových vločiek a je to prekrásny pohľad. Cítim tú silu ktorá vytvorila každú jednu ako dokonalé umelecké dielo. Aj keď ich nikto nevidí sú také aké sú a každá jedna je dokonalá a jedinečná. Príroda okolo sa zrazu stáva Božím kráľovstvom a ja som očarený jej krásou. Idem sa ešte posledný krát prejsť a obdivovať prvé hviezdy...

V ten deň idem spať dosť skoro. Nemôžem ale povedať že by som sa veľmi dobre vyspal pretože bolo oveľa chladnejšie ako som predpokladal a mrzli mi nohy.

Na druhý deň vstanem spolu s vychádzajúcim slnkom, rýchlo si pobalím veci a poberiem sa preč. Onedlho dôjdem k starému dubu kde som pred niekoľkými mesiacmi uzrel moje prvé vízie. Nápoj ktorý sa mi od včera zvýšil sa rozhodnem vypiť práve tam.

O pol hodiny sa krajina predou mnou začne meniť a následne v jednom momente vstúpim do astrálneho sveta. Ocitnem sa v strede akejsi obrovskej debaty. Nieкого tam dôsledne rozoberajú.

Polovica vesmíru hovorí že je to dobrý človek a druhá že až tak dobrý nie je. Zdá sa to byť nerozhodné. Dlho sa to vlečie a nemá to konca-kraja.

A potom mi dôjde čo sa deje. „Ved' toto je môj súd!“ ale nepáči sa mi to tam a tak zvolám: „Nikam to tu nevedie, idem odtiaľto preč!“ Podarí sa mi prebrať sa a otvoriť oči ale mám z toho všetkého zvláštny pocit. Chcem aby to už skončilo. Viem ale že ak chcem aby to naozaj prestalo musím na to prestať myslieť. Hej, ten podivný svet môjho podvedomia sa ma snaží stiahnuť k sebe ale nedám sa. Prestať myslieť na hrubšej úrovni je pomerne ľahké ale pod jasne formulovanými myšlienkami sú ešte ďalšie oveľa jemnejšie a takmer nebadateľné. Ignorujem ich ako len môžem. Sú ako dievča s ktorým si sa už päťkrát rozišiel ale ono sa k tebe stále vracia...

Keď chceš aby to skončilo musíš byť síce veľmi jemný ale jasne rozhodný. Našťastie sa mi to podarí. Stačilo mi iba nájsť malú škáročku v myslení a niť mysle bola pretrhnutá. Všetky nepríjemné pocity zmizli a ja som bol slobodný.

Pomyslel som si že si tam ešte posedím a pomeditujem. Aj napriek ľadovému vetru sa mi meditovalo veľmi dobre. V jednom momente som uvidel zem „astrálneho Šívu“ bohovia tam meditovali okolo obrovského lingamu zo svetla.

Okolo obeda vstanem a idem pomaly dole. Krajina sa mi javí ako raj na zemi. Všetko je tak krásne. Mal som šťastie pretože sa mi podarilo na chvíľu prestať myslieť ale aj tak, priznávam si, bolo veľmi hlúpe piť skoro ráno po prebdenej noci. Ak je totiž človek unavený stáva sa ľahkou obeťou temných síl a to môže byť veľmi nebezpečné.

Na poslednom súde som sa neskôr ešte pár krát ocitol. Vždy bol iný a našťastie stále pokojnejší a menej náročný.

„Vstup do vyšších svetov.“

Sedím v lese na lúke ktorá pripomína chrbát veľryby. Okolo mňa sú malé tuje a borievky a podo mnou les. Je to dobre chránené miesto odkiaľ ale mám pekný výhľad. Asi pred polhodinou som vypil pohár „medicíny“ a teraz čakám čo príde. Nikdy neviem kam sa dostanem. Je to vždy veľké prekvapenie. Je mi ale veľmi zle, chce sa mi skrútiť sa do seba a ľahnúť si na zem.

Niečo ma ale vedie prekonať tento impulz a zostať sedieť v meditačnej pozícii. Vízie začnú prichádzať a ja vidím niečo podivuhodné. Moje telo je celým vesmírom a na mieste mojich čakier sú rozličné svety. Svety utrpenia a hrôzy sú dole a vyššie zase svety lásky a krásy, ktoré sú nad mojím srdcom. Počujem intenzívny vysokofrekvenčný zvuk a cítim ako energia stúpa hore mojou chrbticou. Keď prerazí hlavou vstupujem do vyššieho sveta. Vidím tváre a telá bohov veľké ako vesmír. Som v ríši bohov alebo anjelov ale možno je to všetko len jedno prastaré vedomie ktoré sa môže prejaviť ako len chce. Všetko je akoby namaľované svetlom ale má to jasné a výrazné kontúry.

Svoje telo nevidím ale môžem sa pozeráť doľava, doprava, otáčať hlavou a žasnúť nad tým všetkým.

„Je toto Boh!?“

zvolá moja duša.

Vidím paláce z čírej energie. Všetko sa hýbe a všade sa niečo deje. Vidím obrovské prúdy svetla, pripomínajúce hady ktoré sú plné pradávnych symbolov. Vidím anjelské písmo a prapôvodné znaky.

Ten pradávny svet je plný kódov ktorých význam nepoznám ale cítim ich silu a energiu. Akoby tu v týchto vyšších svetoch boli tvorené zákony ktorými sa potom riadi hmotná príroda.

„Áno, tu sú kódy ktoré tvoria naše prírodné zákony!“

kričím s úžasom.

Odtiaľto je riadená príroda a tu sa vytvárajú nové živočíšne druhy. Je to veľkolepý pohľad a ja zostávam iba v nemom úžase. Je zvláštne, že sa vôbec nebojím.

Niečo akoby mi hovorilo: „ Tí ktorí nemajú čisté srdce tu nemôžu byť, pre bytosti s nečistými úmyslami je táto sféra neznesiteľná.“

Potom sa pomaly vrátim naspäť do hmotného tela a sveta. Nedokázal by som ale nakresliť ani jeden jediný znak ktorý som videl. Keď som však neskôr brázdil internetom zistil som, že už veľa ľudí videlo podobné paláce a anjelské písma aké som tam videl ja. Mnohí boli toto písmo schopní namaľovať a priniesť do nášho sveta. Nemyslím si že je to písmo ako to naše. Ide asi o prenos energie a rozličných zámerov. Toto písmo neopisuje veci ale ich vytvára. Som ale tiež šokovaný. Príroda ktorá pre mňa bola vždy posvätnou, ktorú som vždy považoval za čosi spontánne a základné, nestvorené ale prirodzene existujúce je asi tiež ovplyvňovaná vedomou predstavou.

Prírodný svet rastlín bude asi kombináciou podvedomých síl, našej spoločnej karmy a presne určeného zámeru. Pravdepodobne ide o čosi tak komplexné, že to človek pochopí až keď dosiahne úplné osvietenie.

Priatelia z vyšších dimenzií

O pár týždňov neskôr idem znovu na planinu. Tam medzi skalami a starými dubmi sa cítim najlepšie. Je to nádherný prastarý kraj ktorý ľudia obývali už v paleolite. Je v ňom aj plno prírodných chrámov a jaskýň a je tam hlavne ticho a pokoj.

Sadnem si na deku a vypijem nápoj. Asi o polhodiny začnem cítiť jeho vplyv. Akoby som sa dostal na rúžcestie kde si môžem vybrať či plne vstúpim do sveta vízií a tento svet úplne opustím alebo pôjdem iným smerom. Keď nápoj začína pôsobiť poviem si: „Chcel by som byť všade naraz, nechcem byť len v astrálnom svete, chcem byť tu aj tam.“ Začínam totiž tušiť že šaman nie je človek ktorý jednoducho odíde do vyššieho sveta. Je to skôr niekto kto rád cestuje, kto je doma tu aj tam a kto dokáže svojou myslou zladiť a spojiť všetky svety. Je to niekto kto dokáže priniesť múdrosť a nadhľad vyšších svetov do našej hmotnej sféry.

Pomaly začínam prechádzať do astrálneho sveta. Najprv sa mi vo vedomí zjavujú len svetelné mandaly a obrazy ale o chvíľu sa ocitnem vo sfére bohov. Všade okolo mňa sú žiarivé paláce a cítim prítomnosť vysoko vyspelých bytostí. Tieto bytosti už nemajú hmotné telá. Existujú vo forme vedomia a svety v ktorých žijú si vytvárajú tak že na nich myslia. Vedú ma k tomu aby som si čo najpohodlnejšie ľahol a úplne sa uvoľnil.

Je zaujímavé že aj keď som v ich svete, uvedomujem si že moje telo leží kdesi na planine na lúke a dokonca ku mne preniká aj spev vtákov. Ten spev ma neuveriteľne ukludňuje, vďaka nemu viem že som stále v spojení so Zemou a že je všetko v pohode. Tiež si jasne uvedomím, že spev vtákov je tou najkrajšou hudbou vo vesmíre. Je to niečo tak obyčajné že si to takmer ani neuvedomujeme ale na naše podvedomie musí mať a má hlboký a veľmi pozitívny vplyv.

Potom začína ich transmisia. Získavam od nich vedomosti, učím sa o ich svete a oni sa učia o mne. Pozorujú moju rezistenciu, moju schopnosť vnímať a znášať ich energie a mňa zase teší že vidím niečo absolútne fantastické. Kým mám z toho všetkého radosť, kým som v dimenzii môjho srdca, všetko je v pohode ale v momente keď sa vo mne zrodia pochybnosti a strach všetko sa začne rozpadáť a túto sféru opúšťam. Prebudím sa na lúke a som dosť rozrušený ale našťastie mám so sebou rapé, silný Juhoamerický šňupací tabak ktorý dokáže v momente zastaviť myseľ a vrátiť ťa do prítomnosti. Je to nenahraditeľná pomôcka pre všetkých cestovateľov dimenziami.

Čo ma ale vystrašilo? Snažím sa to pochopiť. Nikto mi tam predsa nič zlého nechcel urobiť. Išlo len o môj vlastný strach z neznáma. Bytosti ktoré som stretol som vnímal ako neobmedzene silné, akoby boli evolučne o pár miliónov rokov ďalej ako ľudia a to ma rozrušilo. Čo keby mi chceli nejako ublížiť? Ako by som sa dokázal ubrániť? Jednoducho, vyšiel som z môjho srdca do svojej mysle. Tak to je zakaždým, keď človek vníma srdcom - je v bezpečí ale akonáhle začne rozmýšľať, je zle.

To že sme schopní s bytosťami z vyšších dimenzií komunikovať znamená, že sme v istom zmysle na rovnakej úrovni. Nevieme síce tvoriť planéty z éteru, cestovať časom a teleportovať sa do najvzdialenejších končín vesmíru ale čo sa týka našej schopnosti cítiť lásku, tvoriť, preukázať odvahu a súcitiť, sme na tom všetci podobne. Máme také isté sebauvedomenie a aj v našich ťažkých podmienkach sme schopní sa spojiť so zdrojom všetkého.

Človek, zdá sa mi, stojí niekde medzi zvieratom a anjelom. V jeho srdci sú anjelské cnosti ale aj zvieracie pudy. Myslím, že v tejto dobe je extrémne dôležité ktoré z týchto dvoch vecí budeme rozvíjať. Podľa toho bude určená naša budúcnosť.

Zaujímavé je že v astrálnych svetoch človek automaticky komunikuje s ostatnými bytosťami telepaticky. Túto schopnosť tam získava okamžite aj keby niečo podobné ešte nikdy v živote nezažil. Pravdepodobne bude telepatia niečím čo dokáže každý človek ale zatiaľ si to neuvedomujeme.

Cestovanie medzi dimenziami je zaujímavé aj preto že vďaka nemu je možné lepšie chápať kto vlastne človek je. Ak človek žije iba v jednej dimenzii môže sa porovnávať nanajvýš so zvieratami. V ostatných dimenziách však stretáva aj mnohé iné bytosti s rozvinutým sebavedomím a vďaka nim môže vedieť kde sa približne nachádzame.

Kuntu Zangpo

Raz som tiež zašiel do sveta kde som mal svetelné telo podobné tantrickému budhovi „Kuntu Zangpovi.“ Väčšinou som v astrálnom svete nevidel svoje telo, existoval som tam len ako vedomie ale v tejto dimenzii to bolo iné. Mal som svetelné telo Budhu. V tom momente som aj pochopil obrovský význam základnej meditačnej pozície v sede. Ak by človek iba sedel ako Budha, aj keby nemal žiadne iné inštrukcie a len by držal svoju chrbticu vzpriamene, už iba to by ho posunulo neuveriteľne ďaleko. Vesmír, zdá sa, s nami pracuje stále a mi mu môžeme stáť v ceste alebo mu môžeme prácu uľahčiť. Sedieť pokojne, so vzpriamenou chrbticou je jednou z najrýchlejších ciest k osvieteniu. Nie je jedinou ale určite jednou z najúčinnějších a asi aj najľahších. Človek tak nemusí robiť nič, len sedí a všetko ostatné urobí vesmír za neho.

Posvätná geometria

Jeden z javov ktorý som si všimol a začal si ho uvedomovať všade kde som sa ocitol, bola prítomnosť posvätnaj geometrie v prírode. Všetky geometrické tvary ktoré som videl vo vyšších svetoch som potom uvidel aj v prírode. Prítomnosť posvätnaj geometrie v našom svete som si začal uvedomovať hlavne v kvetoch.

Ich formy sú často presným zobrazením geometrických tvarov ktoré existujú vo svojej dokonalej podobe v astrálnej dimenzii.

Zdanlivá nedokonalosť sveta prírody je tiež niečo absolútne krásne, nádherné. Nemôžem povedať že by sa mi geometricky dokonalé tvary vyšších svetov páčili viac ako pozemský svet prírody. Príroda je dokonalým spojením podvedomých neovládateľných síl a vyššieho poriadku.

Naše prirodzené prostredie tak trochu hovorí aj o charaktere človeka ktorý je rozumným ale aj nepredvídateľným tvorom a ktorý sa riadi rozumom ako aj inštinktami. Je celkom možné že ak sa človek zmení a dosiahne vyšší duchovný stupeň, zmení sa spolu s ním aj príroda.

Slovník

Astrálny svet - svet do ktorého ide duša človeka po smrti a v ktorom bola predtým ako sa človek narodil. Je to svet svetla a energie.

„Vstup do astrálneho sveta ešte nie je najvyšším vyslobodením. Duša dosahuje vyslobodenie realizáciou svojej jednoty s tvorcom vesmíru. Ale aj napriek tomu duchovný pokrok prichádza vtedy, keď človek vyvinie úsilie odpútať sa od ilúzie materiálneho života a začne vnímať svoju jemnejšiu astrálnu existenciu,“
Napísal Indický jógin a majster Paramahansa Yogananda

Avatár – Základ Sanskrtského slova Avatár „avatára“ znamená „zostup“ . Boh alebo vyspelá duchovná bytosť ktorá zostupuje v ťažkých časoch na Zem pomáhať ľudstvu je Avatárom. „Vždy keď duchovné náuky upadajú, rodím sa na Zemi aby som obnovil poriadok“ Hovorí Avatár Krišna v Bhagavadgíte IV.7.

Bardo - medzistav medzi smrťou a novým zrodením. Začína v momente keď telo človeka prestane fungovať a končí v momente keď sa duch spája s novým telom v tele matky. Počas barda duch človeka prechádza viacerými štádiami počas ktorých má šancu vyslobodiť sa z kolobehu znovu zrodzovania. V tomto medzistave bude vidieť príjemné a povzbudzujúce ale aj temné vízie. Ako dlho bude bardo trvať a čo tam človek zažije záleží od spôsobu života aký viedol a jeho skutkov a myšlienok. Plne osvietený človek sa mu môže aj celkom vyhnúť. „Bar“ znamená medzi a „do“ znamená ostrov. Je to niečo ako ostrov v strede jazera“
Tibetský budhistický majster Chogyam Trungpa.

Bódhisattva – alebo v preklade zo sanskrtu „prebudená bytosť“ - človek ktorý dal sľub, dosiahnuť úplné osvietenie pre dobro všetkých bytostí. Existuje veľa druhov Bódhisattvov. Ašpirujúci bódhisattva je niekto kto dal sľub bódhisattvu ale sám ešte nie je vyslobodený zo sveta ilúzie. Majster - bódhisattva je osvietený človek ktorý by už mohol odísť do vyšších svetov ale zo súcitu sa rodí na Zemi aby učil a pomáhal ostatným. Mahabódhisattva (veľký bódhisattva) alebo Mahasattva je osvietená bytosť ktorá je na duchovnej ceste už veľmi dlho a ktorá má nepredstaviteľnú silu a schopnosti. V iluzórnom svete pôsobí len kvôli súcitu

s trpiacimi bytosťami. Najznámejším príkladom Mahabódhisattvu je Avalókitéšvara ktorý sa stal symbolom lásky a súcitu.

Budha - Budha s veľkým B (Budha Šakjamuni) bol princom ktorý sa narodil v dnešnom Nepále a ktorý odišiel do bezdomovia aby dosiahol vyslobodenie z kolobehu existencie. Po takmer šiestich rokoch ťažkých skúšok dosiahol v meste Bodhgaya vyslobodenie a onedlho potom začal učiť ako tento cieľ dosiahnuť. Slovo budha však označuje aj každú plne osvietenú bytosť. Tibetský výraz pre Budhu „Sangye“ je zložený z dvoch slov „sang“ znamená „prebudený“ (ako keď sa človek prebudí zo sna) a tiež „očistený“ a „Gye“ znamená „plne rozvinutý“ . Budha je teda niekto koho vedomie je úplne očistené a zároveň plne rozvinuté.

Kabala - škola Židovského mysticizmu. Učenie kabaly hovorí o vyšších a nižších svetoch a poskytuje návod ako sa spojiť s Bohom. Najvyššia sila v Kabale je čírim dobrom a najnižšia našim sebeckým egom. Prekonaním svojej nižšej podstaty sa človek oslobodzuje a spája s najvyššou silou. Kabalistický strom života je vizuálnym zobrazením vyšších a nižších sfér nášho vesmíru a opisuje duchovnú cestu duše. Aby človek mohol vystúpiť hore k Bohu musí najprv rozpoznať deštruktívnu silu egoizmu a pocítiť túžbu ju zanechať.

Kálí - Jedna z hlavných podôb „Matky Vesmíru“ v Hinduizme. Jej meno označuje noc a temnotu. Kálí je tmou na konci vekov do ktorej sa rozplýva vesmír. Je tiež vládkyňou a silou času. Je to najstrašnejšia podoba Bohyne Matky ktorej sa boja všetky nižšie a démonické sily. Prináša desivý strach ale sama je mimo strachu a od strachu oslobodzuje aj svojich uctievaťel'ov. Je vysloboditeľkou človeka zajatého v materiálnej existencii, čase a egu.

Kundalini - prídavné meno ktoré označuje niečo „stočené.“ Je to podvedomá životná energia, „Šakti“ ktorá leží stočená na začiatku chrbtice. Je často znázorňovaná v podobe spiaceho hada. Keď sa podráždi, môže dôjsť k jej čiastočnému prebudeniu ktoré je sprevádzané rozličnými fyzickými znakmi ako sú napríklad svalové záškľby. Úplné prebudenie kundalíni predstavuje vyslobodenie zo samsáry.

Kuntu Zangpo - (samantabhadra v Sanskrte) V Tibetštine znamená „Úplne dobrý, úplne dokonalý“ alebo „ všade prítomná dokonalosť.“ Kuntu Zangpo je našou pravou, čírou a dokonalou podstatou a základom vesmíru. Ako naznačuje jeho meno je to vedomie ktoré preniká všetkým a ktoré je prítomné v každej bytosti. Znázorňuje sa ako nahý, modrý budha bez akýchkoľvek ornamentov sediaci v nekonečnom priestore. V niektorých tradíciách je tiež známy ako prvý (Adi) budha.

Lemúria - bájna ríša ktorá zanikla dávno pred Atlantídou. Jej obyvatelia žili v jemnohmotných energetických telách.

Lingam - symbol Šívu. V doslovnom preklade mužský pohlavný orgán a symbolizuje podstatu a príčinu existencie.

Luxor - bývalé Théby. Je mestom v Egypte kde boli postavené najväčšie chrámové komplexy starovekého sveta. V jeho blízkosti boli pochovaní vládcovia Egypta. V chráme Karnak v Luxore dodnes stojí svätyňa bohyně Sekhmet - ktorá je Egyptským zobrazením univerzálnej energie Šakti.

Mandala- v Sanskrte znamená „kruh“ , geometrická kresba ktorá má mystický a symbolický význam. Ide o trojrozmerný útvar vyjadrený v dvojrozmernej maľbe. Jej hlavnou úlohou je pomôcť meditujúcemu sústrediť sa a dosiahnuť poznanie ktoré je v mandale zakódované. Úlohou mandál môže byť napríklad prenos poznania a náuk alebo aktivácia liečivých energií. Niektoré mandaly zobrazujú vyššie svety, iné sú symbolickým obrazom ľudského tela a energií ktoré cez neho prúdia, ďalšie zobrazujú cestu človeka k osvieteniu. Mandaly sú známe hlavne v Budhizme a Hinduizme, ale používali ich aj v pôvodný obyvatelia Severnej a Južnej Ameriky.

Mántra - v Sanskritskom slove mántra „man“ označuje myseľ a „tra“ transport, doručenie alebo ochranu. Mantra je teda spôsob ako sa spojiť s istými energiami alebo ako ochrániť svoju myseľ. Mántra je väčšinou súborom niekoľkých slov alebo slabík ktoré adept po tichu alebo nahlas opakuje. Tieto slová nemusia mať racionálny zmysel. Ich úlohou je pomôcť myslí sa sústrediť a spojiť sa s želanými energiami. Jednou z najznámejších mantier je Buddhická mántra

Mahabodhisatvu Avalokitesvara „ÓM MANI PADME HÚM.“ Jej úlohou je napojiť sa na univerzálnu lásku a vyvolať v adeptovi súcit ku všetkým bytostiam.

Metatron - Podľa niektorých židovských tradícií je Metatron najvyšším z anjelov.

„Ty (Metatron) si väčší ako všetci anjeli!“, Hebrejska kniha Enochova IV.1.

Milarepa - slávny Tibetský budhistický majster a básnik ktorý dosiahol osvietenie v ťadových Himalájach. V mladosti sa venoval čiernej mágii a preto, aby očistil svoju myseľ, musel podstúpiť veľmi ťažké skúšky. Po svojom osvietení cestoval len v ľahkých bavlnených šatách, spieval duchovné básne a učil v Tibete a Nepále.

Osiris - Egyptský boh znovuzrodenia, života, plodnosti a podsvetia. Osiris bol zavraždený svojim bratom Sétom (Bohom chaosu) ale jeho žene Isis sa podarilo priviesť Osirisa k životu.

Ophanim - Čo v Hebrejšťine znamená „kolesá“ – najvyšší anjeli v Kresťanskom a Židovskom náboženstve. Sú tiež známi ako „Tí ktorí majú veľa očí“. Ich úlohou je chrániť Božie kráľovstvo, vykladať božiu vôľu, a viesť človeka na jeho duchovnej ceste.

Samsara - (alebo sansara) Slovo samsara označuje „cestovanie, putovanie, cyklus existencie“ Samsara je nekonečným kolobehom zrodenia a smrti. Toto znovuzrodzovanie sa deje automaticky a obyčajný človek ho nie je schopný ovplyvniť. Cieľom mnohých duchovných náuk je vyslobodiť sa z tohoto kolobehu alebo aspoň dosiahnuť stav v ktorom je človek schopný znovu zrodiť sa vedome do podmienok ktoré si sám vyberie.

Šakti (energia, sila) - prapôvodná kozmická sila ženského charakteru. Je to kreatívna, udržiujúca ale aj ničiaca sila vesmíru. Transcendentálny Boh bez atribútov a formy v stave pokoja sa nazýva Brahman. Keď sa Bráhman hýbe a tvorí, nazýva sa Šakti.

Šíva - znamená: „priaznivý, šťastný, nádejny.“ Je Bohom ktorý predstavuje absolútne číre vedomie. Je to sféra do ktorej meditujúci vstúpi keď opustí čas a

priestor. Šíva je tiež partnerom Kálí a telom na ktorom temná bohyňa tancuje svoj vesmírny tanec. Pre niektorých Hinduistov je Šíva prvým jóginom (Adi Jogi) ktorý dosiahol prebudenie.

Taoizmus - názov odvodený z Čínskeho slova „Dao“ – cesta, je náboženstvo založené na živote v harmónii s prírodou. Jedným z jeho hlavných princípov je „WUWEI“ – konanie nekonaním, čo znamená konať tak ako príroda, jednoducho a s vynaložením čo najmenej námahy. Ďalšími princípmi taoizmu sú: prirodzenosť, súcit, jednoduchosť, spontánnosť a harmónia. „Príroda sa nikdy neponáhľa a aj tak dosiahne všetko čo chce,“ - Lao Tsu zakladateľ Taoizmu.

Thot - alebo aj Djehuty je Egyptský boh múdrosti, mágie , jazyka a literatúry. Podľa niektorých legiend Thot postavil Egyptské pyramídy. Je tiež autorom legendárneho mystického diela „Emeraldové tablety Thota“